

Kommission, der skal stille Forslag til Rigsdagen om, hvorledes de to Institutioner skal ordnes, hurtigt maatte kunne afgive en Betænkning, saa at det kan blive fastsat, hvad Statens Grundforbedringsvæsen, forsaavidt det skal opretholdes, skal have med at gøre, og hvilke Arbejder Hedeselskabet fremdeles skal varetage.

Med Hensyn til Ansættelsen af Tjenestemænd — ogsaa indenfor Statens Grundforbedringsvæsen er der jo blevet ansat ikke saa ganske faa — tror jeg, det vilde være meget heldigt, om Rigsdagen hvert Aar, naar Finanslovsforslaget fremsættes, kunde faa en summarisk Oversigt over, hvor mange nye Tjenestemænd der er antaget siden sidst, og hvor mange der stilles Forslag om. Vi kan naturligvis lede efter det i Anmærkningerne og kan vel ogsaa finde det, men det er et meget stort Arbejde, og jeg henstiller derfor, at de forskellige Ministerier giver Rigsdagen Meddelelse om, hvor mange Tjenestemænd der hvert Aar ansættes i de forskellige Institutioner.

Ogsaa paa de militære Budgetter har der naturligvis været Stigning, og Grunden er den samme som for de andre Budgetters Vedkommende, nemlig de af Dyrtiden forarsagede Løntillæg. Jeg vil gerne have Lov til at sige, at ogsaa paa Militærvæsenets Omraade maa der økonomiseres saa meget som muligt. Vi har vel alle et Indtryk af, at inden ret længe maa vi staa overfor en Nyordning af vort Militærvæsen. Vi har nedsat en Kommission, og det vil antagelig ikke vare saa længe, inden den afgiver Betænkning. Vi maa naturligvis vente og se, hvilke Forslag der kommer fra Kommissionen. Allermest maa man haabe, at den Forhandling, der saa tidt er blevet talt om, som Folkenes Forbund skal have med de enkelte Stater angaaende Militærvæsenet, ogsaa maa finde Sted inden alt for længe. Saa vidt mig bekendt har man netop fra de nordiske Lande rettet en Henvendelse til Folkenes Forbund om, at disse Forhandlinger maatte blive fremskyndet saa meget som muligt. Der var et Ministermøde for kort Tid siden, hvor de nordiske Statsministre og Udenrigsministre havde en Forhandling med hinanden, og saa vidt jeg har set af Referatet fra dette Møde, var der fuldstændig Enighed mellem disse Ministre med Hensyn til vor Stilling overfor Militærspørgsmaalet og om, at man skulde afvente, hvad Folkenes Forbund muligt maatte foreslaa. Det har for Resten været meget interes-

sant at se for dem, der har deltaget i de nordiske interparlamentariske Møder, at den højtærede Statsminister her, altsaa en Venstremand fra Danmark, og den højtærede Statsminister Hr. Branting, den bekendte Socialdemokrat fra Sverige, næsten altid har været enige, et Bevis paa, at en fornuftig Venstremand fra Danmark og en fornuftig Socialdemokrat i Sverige udmærket kan finde hinanden. Det er givet, at i de urolige Tider, vi lever i, kan vi ikke fuldstændig blotte os for Forsvarsmidler, men vi venter dog, at Folkenes Forbund, og hvad dertil hører, skulde kunne føre til, at man overalt, baade i de store og i de smaa Lande, i den kommende Tid kunde bringe Militærudgifterne betydeligt ned.

Det er afgjort, at der vil ske en betydelig Forøgelse af Udgiftsposterne, inden Finanslovsforslaget er behandlet til Ende. Vi ved, at der kommer en Række Ændringsforslag baade til anden og til tredje Behandling. Jeg vil imidlertid haabe og meget henstille til den højtærede Finansminister og til Finansudvalget, at man nu saa vidt muligt holder tilbage, og at vi bliver skaanet for Udgifter, som ikke er strengt nødvendige. Men naturligvis, som jeg allerede har nævnt, vil der blive stillet Krav, som vi ikke kan komme og heller ikke skal udenom. Og noget af det første, der i den Henseende vil komme — og allerede kommer —, er Krav fra de sønderjydske Landsdele. Vi ved, at alt dernede er i allerhøjeste Grad forsømt, og jeg er sikker paa, at det er hele Rigsdagens Villie, hvilket Parti den enkelte end tilhører, at vi her maa hjælpe og ogsaa bringe Hjælpen hurtigt, fordi det netop her i høj Grad gælder, at hurtig Hjælp er dobbelt Hjælp. Vi kan ikke imødekomme alle de Krav, der kommer dernedefra, men jeg er, som sagt, sikker paa, at vi vil strække os saa vidt, som det overhovedet er muligt, overfor disse Krav.

Finansudvalgene havde for kort Tid siden en Rejse til Sønderjylland, hvor de ved Selvsyn satte sig ind i Forholdene dernede, og vi havde alle et Indtryk af, at der er uhyre meget, som der maa bødes paa, og at vi vil faa meget store Udgifter til Reparationer og til Havneanlæg, og hvad der i det hele taget i denne Forbindelse kan nævnes, Skolevæsen o. s. v.

Men der er ogsaa andre Ting, der vil kræve meget store Udgifter. Jeg vil her nævne de sociale Love, Lovene om de kroniske syge, om Invaliderne, om de gamle, de sociale Love, som vi saa udmærket godt kender her i Rigsdagen. Dem maa vi saa